

Sygn. akt II Ca 1175/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Bednarek - Moraś
Sędziowie:	SO Mariola Wojtkiewicz SO Sławomir Krajewski (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrzęszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 kwietnia 2015 roku w S.

sprawy z powództwa (...) *w W.*

przeciwko **A. B. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 25 lipca 2014 roku, sygn. akt I C 752/14

1. zmienia zaskarżony wyrok, nadając mu treść:

I. zasądza od pozwanej A. B. (1) na rzecz powoda (...) w W. kwotę 5.226 (pięć tysięcy dwieście dwadzieścia sześć) złotych 65 (sześćdziesiąt pięć) groszy z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2014 roku;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.178 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt osiem) złotych tytułem kosztów procesu;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 801 (osiemset jeden) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1175//14

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 lipca 2014 roku, sygn. akt I C 752/14, Sąd Rejonowy w Świnoujściu oddalił powództwo (...) z/s w W. przeciwko A. B. (1) o zapłatę.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym.

W dniu 27 marca 2007 roku pozwana A. B. (1) zawarła z Bankiem (...) S.A. w W. umowę kredytu. Zgodnie z tą umową pozwana otrzymała kwotę kredytu w wysokości 5.000 zł. Jednocześnie zobowiązała się do zwrotu tej kwoty wraz z kosztami kredytu w łącznej wysokości 3304 zł w 48 miesięcznych ratach.

Na podstawie wniosku z dnia 7 maja 2007 roku pozwana A. B. (1) zawarła umowę o kartę kredytową z Bankiem (...) S.A. w W..

W dniu 30 listopada 2009 roku Bank (...) S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), obejmujący wierzytelność wobec pozwanej A. B. (2) wynikającą z umowy o kartę kredytową z dnia 7 maja 2007 roku, w wysokości 2775,59 zł z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi naliczanymi zgodnie z (...) Banku (...) S.A. w wysokości 24,96 % licznymi za okres od dnia 9 stycznia 2009 roku do dnia faktycznej zapłaty.

Powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 5 stycznia 2010 roku, w sprawie o sygn. akt I Co 1363/09.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za niezasadne.

Sąd wskazał na treść przepisu art. 509 § 1 k.c. oraz art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe. Uznał, że w niniejszej sprawie zaistniały przesłanki do wydania wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 kpc. Zaznaczył, że w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu Rejonowego twierdzenia powoda przytoczone w pozwie budzą uzasadnione wątpliwości. Zauważono, że gołosłowne są twierdzenia powoda, iż nabył od Banku (...) S.A. wierzytelność wobec pozwanej. Z treści dołączonej do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013 roku nie wynika, aby cesja obejmowała należność wobec pozwanej. W ocenie Sądu Rejonowego pozbawiony mocy dowodowej jest dołączony do pozwu wydruk określony jako "wydruk z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności". Twierdzenia powoda, iż faktycznie jest to wydruk z załącznika do umowy są całkowicie nieweryfikowalne.

Podkreślono, że samodzielnym dowodem istnienia wierzytelności dochodzonej pozwem i czynnej legitymacji procesowej nie mógł być przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 19 maja 2014 roku. Zgodnie z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. (Dz.U. Nr 146 poz. 1546 z późn. zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Zdaniem Sądu Rejonowego pomimo tego, iż z treści powyższego przepisu wynika, że wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego posiada moc dokumentu urzędowego to nie dotyczy to mocy dowodowej dokumentu urzędowego, wynikającej z treści art. 244 kpc i art. 252 kpc. Zauważono, że wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 roku (P 1/10, Dz.U. Nr 152 poz. 900) Trybunał Konstytucyjny uznał ten przepis w części w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji.

Ponadto zauważono, że przedłożone przez powoda dokumenty nie dają jakiejkolwiek możliwości weryfikacji wysokości dochodzonego roszczenia, zarówno w zakresie należności głównej, jak i odsetek. W zakresie należności wynikającej z umowy o kartę kredytową powód nie przedłożył żadnego dowodu potwierdzającego to, że pozwana dokonywała jakichkolwiek operacji z użyciem karty kredytowej, które spowodowałyby wykorzystanie limitu kredytowego związanego z kartą. Wystarczającym dowodem na istnienie tej wierzytelności nie może być jedynie bankowy tytuł egzekucyjny i postanowienie o nadaniu mu klauzuli wykonalności. W szczególności podkreślono, że w postępowaniu klauzulowym sąd nie bada zasadności roszczenia pod względem merytorycznym. Dodatkowo zaś wskazano, że powód przedłożył jedynie kserokopie tych dokumentów.

Natomiast w zakresie należności wynikającej z umowy kredytu z dnia 27 marca 2007 roku powód nie dochodząc pełnej należności z tej umowy nie wyjaśnił, czy pozwana dokonała częściowej spłaty należności i kiedy wierzytelność z tej umowy stała się wymagalna.

Sąd Rejonowy podkreślił, że należy mieć na uwadze, że to powód, stosownie do treści art. 6 kc, powinien w niniejszej sprawie wykazać istnienie roszczenia zgłoszonego w pozwie oraz jego wysokość.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód i zaskarżając wyrok w części oddalającej powództwo co do kwoty 11.615,38 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 11.615,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 maja 2014 roku oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, wraz z opłatą skarbową uiszczoną od pełnomocnictwa; zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania apelacyjnego.

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego z art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynił spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie wykazał faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym w zakresie wysokości roszczenia i podstaw prawnych zobowiązania pozwanego, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dowodami;

2) naruszenie przepisu art. 230 kpc, polegające na pominięciu okoliczności, iż fakt zawarcia umowy karty kredytowej w dniu 17 maja 2007 roku oraz umowy kredytu z dnia 27 marca 2007 roku, a także wysokość zobowiązań z nich wynikająca na dzień złożenia pozwu została przyznana przez pozwaną w sposób konkludentny, wobec niekwestionowania przez nią tych faktów w toku procesu;

3) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 3 kpc i 232 kpc, w zw. z art. 129 kpc poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powód przedkładając kserokopie dokumentów, nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, mianowicie że:

- pozwaną z pierwotnym wierzycielem - Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. wiązała umowa karty kredytowej z dnia 17 maja 2007 roku, że na podstawie tej umowy Bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ramach ustalonego w Umowie limitu, a strona pozwana uprawniona została do dokonywania za pomocą wydanej jej Karty Kredytowej, transakcji w ramach Limitu Kredytu, że pozwana nie wywiązała się z umowy, która to okoliczność spowodowała wystawienie przez Bank przeciwko pozwanej Bankowego Tytułu Egzekucyjnego z dnia 30 listopada 2009 roku nr (...) / (...), że (...) określił stan zadłużenia pozwanej oraz wymagalność zobowiązania, że pierwotny wierzyciel uzyskał na BTE klauzulę wykonalności na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 5 stycznia 2010 roku, sygn. akt I Co 1363/09, że pierwotny wierzyciel - Bank skierował sprawę zadłużenia pozwanego

na drogę postępowania egzekucyjnego, które zostało umorzono z uwagi na bezskuteczność egzekucji, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności przysługującej Bankowi na powoda;

- pozwanego z Bankiem łączyła Umowa kredytu z dnia 27 marca 2007 roku, na podstawie której bank oddał pozwanej do dyspozycji kwotę 5000 zł, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonego kredytu w 48 miesięcznych ratach,

podczas gdy:

a) powód zaoferował w sprawie wzajemnie się uzupełniające dowody w postaci:

- umowy karty kredytowej z dnia 7 maja 2007 roku, wykazującej treść stosunku zobowiązaniowego łączącego strony, prawa i obowiązki stron, wysokość środków pieniężnych oddanych do dyspozycji stronie pozwanej i wysokość odsetek umownych, wysokość odsetek karnych za opóźnienie,

- umowy kredytu z dnia 27 marca 2007 roku, stanowiącej o kwocie udzielonego kredytu - 5 000 zł, oraz okresie obowiązywania umowy - 48 miesięcy od dnia jej zawarcia, co jednocześnie wykazuje najpóźniejszą datę wymagalności całej niespłaconej kwoty kapitału – 27 marca 2011 roku i potwierdza uprawnienie wierzyciela do naliczania od tej daty odsetek za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału 3771,78 zł

- bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z postanowieniem o nadaniu klauzuli wykonalności, jaki udowadnia wysokość zobowiązania strony pozwanej z tytułu umowy karty kredytowej na dzień wystawienia BTE i wymagalność roszczenia, a także zawiera klauzulę komornika wykazującą fakt wytoczonej przeciwko pozwanej egzekucji;

- umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013 roku, wraz z załącznikiem na dowód nabycia wierzytelności przez powoda i przysługującej mu legitymacji czynnej;

- podpisany wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nr (...) z dnia 19 maja 2014 roku (wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego) wykazujący istnienie oraz obowiązek spełnienia świadczenia przez stronę pozwaną oraz nabycie przez stronę powodową dochodzonej wierzytelności

- pełnomocnictwo do podpisywania wyciągów z ksiąg rachunkowych powoda wraz z dokumentami potwierdzającymi umocowanie osób podpisujących pełnomocnictwo;

- wezwanie do zapłaty, jako dowód wezwania strony pozwanej do dobrowolnej spłaty zadłużenia

które potwierdzają zarówno istnienie zobowiązania, jak i skuteczność jego przejścia na powoda oraz brak kwestionowania zobowiązania przez pozwaną;

b) powód nie był zobowiązany do złożenia oryginałów dokumentów lub też ich odpisów poświadczonych za zgodność, gdyż strona przeciwna nie kwestionowała przedłożonych kserokopii, a Sąd pierwszej instancji także nie wzywał powoda do przedłożenia ich w oryginale.

4) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 229 kpc i 230 kpc, poprzez błędną ich wykładnię, przejawiającą się odmową uznania za udowodnione faktów wywodzonych przez powoda za pomocą kserokopii dokumentów, w sytuacji gdy dopuszczalna jest sytuacja, w której strona przedkłada kserokopię dokumentu, jeżeli strona pozwana jej nie kwestionuje i nie wnosi o dostarczenie dokumentu oryginalnego. W przedmiotowym postępowaniu fakt zobowiązania pozwanego do zapłaty dochodzonego roszczenia, jego podstaw i istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem, a dalej jego przejście na powoda, zostały przyznane przez pozwanego w sposób konkludentny, wobec niekwestionowania przez pozwanego tego faktu w toku procesu oraz wobec braku z jej strony żądania przedłożenia przez powoda oryginałów dokumentów. Taka sytuacja uprawnia Sąd do przyjęcia, kiedy sam nie żądał od powoda złożenia dokumentów w oryginale, że nastąpiło przyznanie przez stronę przeciwną faktów objętych

dokumentami w kserokopii, bądź też Sąd ma prawo uznać w wyniku przemilczenia strony pozwanej, te fakty za prawdziwe bez dowodu.

5) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 233 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co przejawia się tym, że:

a) Sąd pierwszej instancji pominął fakt przyznania przez stronę pozwaną, co nastąpiło w wyniku jej bierności w procesie okoliczności istnienia między pozwanym a Bankiem - pierwotnym wierzycielem stosunków zobowiązaniowych określonych ww. umowami bankowymi i przyznanie, że pozwany nie wykonał ciężących na nim zobowiązań wynikających z umów, co winno skutkować przyjęciem przez Sąd, że roszczenie powoda, który nabył wierzytelności, jest udokumentowane, istniejące i wymagalne;

b) Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił mocy dowodowej wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 19 maja 2014 roku, nr (...), dla wykazania zasadności roszczenia powoda, w sytuacji gdy wynika z jego treści jednoznacznie wysokość wierzytelności;

c) Sąd pierwszej instancji błędnie odmówił mocy dowodowej kserokopiom dokumentów, gdyż kserokopia może być uznana za dokument stanowiący dowód istnienia oryginału i w związku z tym podlegać ocenie - jako dokument prywatny, mający stanowić źródło wiadomości o istnieniu oryginalnego dokumentu oraz jako dokument prywatny mający stanowić źródło wiadomości o faktach;

d) Sąd I instancji nie dokonał ustalenia, że pozwany nie wykonał należycie swoich zobowiązań względem pierwotnego wierzyciela Banku (...) S.A. czego następstwem było rozwiązanie umowy karty kredytowej i wygaśnięcie umowy kredytu z uwagi na upływ okresu na jaki została zawarta, skutkujące postawieniem w stan wymagalności całej niespłaconej kwoty kredytu i rozpoczęciem naliczania od wymagalnych należności odsetek karnych za opóźnienie w wysokości ustalonej w umowie, a które to okoliczności wynikają ze złożonych w sprawie środków dowodowych;

6) naruszenie przepisu prawa procesowego z art. 309 kpc, poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji kiedy Sąd uznał, że dokumenty złożone w sprawie jako kserokopie oraz wydruk tabeli wierzytelności załączony do sprawy nie stanowią dokumentów prywatnych i dowodu. Odnosi się on bowiem do innych niż wyraźnie wymienione w kodeksie środki dowodowe, do których można zaliczyć wydruki komputerowe oraz kserokopie dokumentów.

7) naruszenie przepisów prawa procesowego z art. 339 § 2 kpc, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na oddaleniu powództwa w sytuacji kiedy przepis ten przewiduje domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda, które w sytuacji gdyby Sąd w sposób prawidłowy dokonał oceny materiału dowodowego, dałoby podstawę do uwzględnienia żądania powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna.

Powód w pozwie podnosił, iż na skutek dokonania przelewu wierzytelności wynikających z umów o kredyt z dnia 27 marca 2007 roku i o kartę kredytową z dnia 7 maja 2007 roku, zawartych przez pozwaną A. B. (1) z Bankiem (...) S.A. w W., stał się wierzycielem pozwanej.

Zgodnie z art. 339 § 2 kpc, jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach sprawy nie zaistniały podstawy do powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do okoliczności dokonania na rzecz powoda przelewu ww. wierzytelności, skoro do pozwu dołączone

zostały kopie umowy przelewu z dnia 15 kwietnia 2013 roku, wraz z wyciągiem przewidzianego w jej treści załącznika, sporządzonego w formie elektronicznej, w postaci listy objętych umową wierzytelności. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż sporządzenie w takiej właśnie formie załącznika do umowy przelewu, jest niedopuszczalne.

Niczego nie zmienia tu okoliczność, że do pozwu dołączone zostały kserokopie tych dokumentów. Zgodnie, bowiem z art. 129 § 1 i 2 kpc strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu lub jego odpis, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, w sądzie jeszcze przed rozprawą. Pozwana żądania takiego nie zgłosiła, podobnie jak Sąd pierwszej instancji. Reasumując nie można przyjąć, że strona która powołuje się na dokument, przy braku zastrzeżeń drugiej strony i sądu, w każdym przypadku jest obowiązana złożyć do akt oryginał tego dokumentu lub jego poświadczony za zgodność z oryginałem odpis.

Niezależnie od powyższego zauważyć trzeba, że kserokopia dokumentu, może stanowić w postępowaniu cywilnym dowód (art. 308 § 1 kpc), który podlega ocenie, wedle reguł określonych w art. 233 § 1 kpc, co do jego wiarygodności i miarodajności dla rozstrzygnięcia.

W tym stanie rzeczy, przy uwzględnieniu, że pozwana w żaden sposób nie ustosunkowała się do pozwu, brak było podstaw do powzięcia uzasadnionych okolicznościami sprawy wątpliwości, co do faktu zawarcia przedmiotowej umowy cesji i jej ważności i skuteczności.

W dalszej kolejności rozważyć, więc należało, czy twierdzenia powoda co do istnienia i zakresu obu objętych ww. umową cesji wierzytelności, nie budzą uzasadnionych wątpliwości, co do ich zgodności z prawdą w świetle art. 339 § 2 kpc.

Sytuacja taka zachodzi w odniesieniu do wierzytelności mających wynikać z umowy o kartę kredytową z dnia 7 maja 2007 roku.

Podkreślenia wymaga, że samo zawarcie takiej umowy nie rodziło zobowiązania pozwanej w jakiegokolwiek kwocie i takie powstać mogło dopiero wraz z dokonywaniem przez tą ostatnią przy pomocy wydanej jej karty kredytowej transakcji gotówkowych i bezgotówkowych. Strona powodowa tymczasem nie przedstawiła żadnych dokumentów odzwierciedlających dokonywanie takich transakcji. Brak jest zatem możliwości jakiegokolwiek weryfikacji przypisywanego pozwanej zadłużenia tak co do kwoty głównej, jak i odsetek umownych i wreszcie za opóźnienie.

Sąd Okręgowy zwraca przy tym uwagę, że wystarczającego i przekonywającego dowodu w analizowanej aktualnie kwestii nie może stanowić bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 30 listopada 2009 roku, nr (...), wystawiony przez Bank (...) S.A. w W..

O istnieniu tych wierzytelności nie może przesądzać samo tylko objęcie ich bankowym tytułem egzekucyjnym. O ile bowiem w doktrynie prawa (por: Zbigniew Ofiarski, Komentarz do art. 95 ustawy - Prawo bankowe, Lex el., stan prawny 2013.01.01) wyrażany jest pogląd, że mieszany charakter dokumentu w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wskazuje, że choć jest on dokumentem prywatnym, to jednak zgodnie z art. 95 ust. 1 pr. bank. ma on moc prawną dokumentu urzędowego o tyle, o ile stanowi wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, tj. odzwierciedla informacje zawarte w tych księgach, to po pierwsze wyrokiem z dnia 15 marca 2011 roku, w sprawie P 7/09 Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Po drugie na mocy dodanego, ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 roku o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy

o funduszach inwestycyjnych, ust. 1a tego art. moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Wreszcie, jak słusznie zauważył to Sąd Rejonowy, niczego nie zmienia tu okoliczność, że ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadana została klauzula wykonalności, skoro w postępowaniu o jej nadanie, istnienie i zakres wierzytelności banku zasadniczo nie podlega badaniu. To samo dotyczy eksponowanej w apelacji kwestii toczenia się na podstawie takiego tytułu wykonawczego bezskutecznej egzekucji. Zgodnie, bowiem z art. 804 kpc, w postępowaniu egzekucyjnym badaniu nie podlega zasadność i wymagalność obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Nie można także zaakceptować stanowiska skarżącego, że przekonywającym i nie budzącym uzasadnionych wątpliwości w aktualnie rozważanej kwestii, jest przedłożony przezeń dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 19 maja 2014 roku. Po pierwsze **stosownie do art. 194 ust. 2** ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych **moc prawna dokumentów urzędowych**, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Po wtóre tak czy inaczej wystawiony przez powoda wyciąg z jego ksiąg rachunkowych mógłby być potraktowany jako dokument urzędowy, w rozumieniu i ze skutkiem o jakich mowa w art. 244 § 1 kpc, jedynie w zakresie okoliczności zawarcia umowy cesji na rzecz powoda, wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, której stroną jest pozwany. Waleru takiego ww. dokument nie mógł mieć co do samego faktu istnienia i zakresu tejże wierzytelności. W tej materii Sąd Okręgowy w pełni podziela poglądy ugruntowane w orzecznictwie (vide: wyrok SA w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 roku, I ACa 652/12, a w szczególności uchwała SN z dnia 7 października 2009 r., III CZP 65/09). W uzasadnieniu tej ostatniej uchwały wprost wskazano, że o ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. W tym świetle powód nie mógł, dla wykazania spornego zakresu wierzytelności, poprzestać jedynie na przedłożeniu owego wyciągu ze swych ksiąg rachunkowych.

Reasumując, w świetle wyspecyfikowanych powyżej okoliczności, należało podzielić zapatrywanie Sądu Rejonowego, co do zaistnienia w sprawie uzasadniających wątpliwości, stanowiących podstawę do oddalenia wyrokiem zaocznym powództwa, w zakresie wierzytelności wywodzonych z umowy o kartę kredytową z dnia 7 maja 2007 roku.

Częściowo zasadnym było natomiast roszczenie powoda, wywodzone z umowy o kredyt zawartej przez pozwaną w dniu 27 marca 2007 roku.

W pierwszej kolejności zważyć tutaj trzeba, że w apelacji powód z tego tytułu domagał się zasądzenia od pozwanej na swoją rzecz kwoty 3771,78 zł, tytułem niespłaconej części kapitału oraz kwoty 1540,85 zł, tytułem odsetek ustawowych od powyższej kwoty za okres od dnia 27 marca 2011 roku, jako dnia w którym zgodnie z umową cały kredyt miał być spłacony do 18 maja 2014 roku – dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, to jest łącznie 5312,63 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu. Wyrok Sądu Rejonowego w zakresie tego roszczenia został zatem zaskarżony częściowo.

Do pozwu dołączona została zawarta z pozwaną i podpisana przez nią umowa kredytu z dnia 27 marca 2007 roku, z której jasno wynika, że ten został pozwanej udzielony w kwocie 5000 zł i miał zostać spłacony w 48 miesięcznych ratach, przy czym łączna kwota do spłaty, obejmująca opłaty, prowizję i odsetki umowne miała wynieść 8674 zł (5370 zł – kwota kredytu brutto i 3304 zł całkowity koszt kredytu).

Termin zapłaty tych wszystkich kwot bezsprzecznie minął, co powoduje, że są one w całości wymagalne.

Skoro więc powód przyznał, że pozwana spłaciła z tytułu należności z tej pożyczki część kwot, w taki sposób, że pozostała do spłaty część kapitału - w wysokości 3771,78 zł, to brak jest podstaw do uznania powództwa w takim

zakresie za niezasadne tym bardziej, że pozwana sama nie powoływała się na jakiegokolwiek spłaty i nie kwestionowała ich rozliczenia.

Szerszych rozważań wymaga natomiast kwestia zasadności roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie tej kwoty. Skarżący w apelacji wywodził tu, że skoro umowa kredytu została zawarta w dniu 27 marca 2007 roku w 48 miesięcznym terminem spłaty, to całość tego kapitału stała się wymagalna najpóźniej w dniu 27 marca 2011 roku i od tego dnia dochodził tychże odsetek.

Sąd Okręgowy zważył jednakowoż, że na podstawie dokumentu umowy z dnia 27 marca 2007 roku nie sposób ustalić daty wymagalności pierwszej z 48 rat kredytu. Umowa ta przewidywała sporządzenie do niej załącznika w postaci harmonogramu spłat, w którym bezsprzecznie termin zapłaty takiej pierwszej raty musiał zostać określony. Powód dokumentu takiego jednak nie przedłożył. Kierując się, zatem zasadami logiki Sąd Okręgowy przyjął, że termin płatności takiej pierwszej raty musiał przypadać najpóźniej w dniu 31 maja 2007 roku to jest w ostatnim dniu kolejnego miesiąca przypadającego po miesiącu następnym od dnia zawarcia umowy kredytu.

W takiej sytuacji odsetki ustawowe, jakich domagać mogła się strona powodowa od kwoty kapitału (3771,78 zł) mogły być na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc naliczane za okres od dnia 1 czerwca 2007 roku do dnia 18 maja 2014 roku (tu zgodnie z żądaniem apelacji) i wynosiły 1454,87 zł.

Łącznie przeto istniały podstawy do uwzględnienia powództwa co do kwoty 5226,65 zł (3771,78 zł + 1454,87 zł = 5226,65 zł).

Powódka domagała się także w sprawie zasądzenia odsetek od całości żądania od dnia wniesienia pozwu. Roszczenie to podlegało uwzględnieniu co do odsetek ustawowych od ww. kwoty od dnia 19 maja 2014 roku, odpowiadającego dacie wniesienia pozwu. Dodatkową podstawą prawną takiego rozstrzygnięcia jest norma prawna zawarta w art. 482 § 1 kc.

W pozostałym zakresie roszczenie powoda w odniesieniu do umowy kredytu z dnia 27 marca 2007 roku podlegało oddaleniu.

Aktualne pozostają tu powyższe rozważania odnoszące się do mocy dowodowej i wiarygodności zgłoszonego przez powoda dowodu w postaci wyciągu z jego ksiąg rachunkowych z dnia 19 maja 2014 roku.

Reasumując na podstawie art. 386 § 1 kpc należało orzec jak w punkcie 1 sentencji wyroku, przy czym orzeczenie o kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji, znajdujące swą podstawę w art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc i art. 100 kpc, zapadło przy uwzględnieniu, że powód wygrał sprawę w około 38 % i poniósł koszty procesu w wysokości 3100 zł.

W pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku, na podstawie art. 385 kpc.

Wreszcie orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego, zawarte w punkcie 3 sentencji wyroku, wydane na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc i art. 100 kpc, uwzględnia wygranie przez powoda procesu w tym postępowaniu w 45 % i wysokość poniesionych przezeń kosztów procesu – 1781 zł.